

A jubileumi évfordulót július 27-28-án a Tamási Áron Gimnázium dísztermében tartott nemzetközi találkozóval és konferenciával ünnepelték meg. Az esemény fővédnöke **Ugron Istvánné Bánffy Mária**

, házigazdája

Ugron Béla

, az Alapítvány elnöke volt.

A házigazdák és a meghívottak (német és magyar partnerszervezetek képviselői, önkéntesek) kétnyelvű előadásait **Szabó Sarolta** programvezető moderálta, tolmácsolta. Ugron Béla kijelentésének, miszerint „a nyugati országokban megbecsült önkéntesség nálunk gyermekcipőben jár, **itt nincs hagyománya az önkéntes munkának**” egyfajta megerősítése volt, hogy a két nap alatt kívülről kíváncsiskodókat nem láttunk a teremben.

Lehet, a konferencia szó mögött vélt unalmas, akadémikus értekezések gondolata riasztotta el az érdeklődőket, pedig a házigazdák szerencsésen kikerülték ezt a csapdát: életszagú beszámolókat hallottunk, a kötetlen beszélgetések alatt megismerkedhettünk az önkéntesekkel, sok hasznos tudnivalóval is gyarapodtunk.

Önkéntesség – mi fán terem?

Hogyan működik az önkéntesek csereprogramja? Kik vesznek részt benne, kik irányítják? Mit mutatnak az elmúlt évek tapasztalatai? Hol vannak a romániai és németországi fogadóhelyek? Ezekre a kérdésekre kaptunk választ az első napon tartott sajtótájékoztatón.

A székelyföldi fiatalok jövőjét szívügyének tekintő, 2005-ben létrehozott Ugron Alapítvány

tevékenységéről Ugron Béla elnök, Szabó Sarolta programvezető, **Lőrincz Edit** informatikai koordinátor, **Ba**
jkó Melinda
PR-vezető számolt be, a tízéves temesvári testvérszervezetet
Paul Éva
pedagógus mutatta be.

Az önkéntesek csereprogramját az alapítvány legértékesebb tevékenységeként értékelte Ugron Béla, aki szerint az elmúlt öt év legfontosabb eredménye, hogy **sikerült megalapozni a jövőt**. Siker, hogy az elmúlt esztendőben az alapítványnak köszönhetően félszáz, 18-26 év közötti székelyföldi fiatal dolgozhatott önkéntesként egy évig Németországban.

Nehéz, de megéri

Nem könnyű az egy év önkéntes szociális szolgálat, de életre szóló tapasztalatot jelent. Megéri – ez az egyöntetű véleménye a tizenkét székelyföldi és németországi önkéntes fiatalnak, akik a második napon, szóban és vetített képekkel számoltak be tapasztalataikról.

A németországi csapat (**Katharina Weckbecker, Cornelia Lenzen, Louise Hill, Lisa Krumm,**

Elisabeth Petzold

,

Maria Vogt

,

Alexander Sturm

) ötletesen oldotta meg a feladatot. A „mit vigyek magammal, mit hagyok itt és mit viszek haza?” kérdésekre adott egyszavas válaszokat egy, az utat jelképező hátizsákba pakolták.

Öröm, nyitottság, honvágy, csipetnyi félelem, energia, lendület, bizonytalanság, kíváncsiság, kalandvágy, sál, sapka és napkrém került a poggyászba, majd előkerült egy nagy piros szív, jelképezve, hogy az önkéntesek **nem csak a „Drakula itt lakott” előítéletet**, de a szívük egy darabját is itt hagyják.

Hogy mit visznek haza? Elsősorban a nyelvtudást (mindannyian megtanultak magyarul és románul is), a történeteket, találkozásokat, a magyar ételek ízét és a népdalokat, a kirándulások emlékét, a temesvári, bikafalvi, kisiratosi, tusnádi, nagyváradi, udvarhelyi öreg- és gyerekotthonok lakóitól kapott szeretetet.

A híres német pontosság, a nyelvi korlátok leküzdése, a sérült emberekkel való bánásmód, a másság, a miénktől eltérő szász és bajor kultúra elfogadása – németországi tartózkodásuk alatt főként ezeket a dolgokat kellett megtanulniuk a hazai önkénteseknek.

Márton Kinga, Czine Attila, Baloga Attila, Pustianu Dida Iulian, Bodó Hortenzia, Dobándi Veronka

Kelemen Boróka

és

Adorján Zsuzsánna

szerint az idegenben szerzett tapasztalatot, tudást itthon, a mindennapi életben is tudják hasznosítani, de a pályaválasztásban is befolyásolja őket.

Van jövő, perspektíva

A sepsiszentgyörgyi alpolgármester, **Tischler Ferenc** sokáig „máltaizott”, aktív tagja a helyi ifjúsági szervezetnek, amely évente megszervezi Erdély egyetlen mozgássérülteknek szóló szabadtéri táborát. Szerinte a „máltaiság” alapjait – keresztény szemlélet, az elesettek

felkarolása, segítése – gyermekkorban kell megtanítani, és folyamatosan ébren kell tartani.

Tischler szerint

az Y generáció

nevelhető, nem közönyös és képes lesz folytatni a munkát

, ha más alternatívát is mutatunk neki, mint a kocsma-drog mentalitás.

A jubileumi két nap az Ugronok ősi birtokán, a Nagymál tetején levő családi kápolnánál fejeződött be. A résztvevők közösen járták be a Székely Kálváriát, majd az Alapítvány munkáját segítő **László Attila** szombatfalvi plébános szentmisén adta áldását a közösségre.

Ő áldotta meg azt a tölgyfa csemetét is, amit a német önkéntesek ajándékoztak az Alapítványnak, és amelyet két székely társa mellé Ugron Béla ültetett el.

Már sötétedett, amikor a kápolna előtti téren, bográcsozás közben summáztuk a két nap, számunkra legfontosabb tanulságát: **a világot, minden látszat ellenére nem a pénz, hanem az erős hit, a mindig élő remény és az önzetlen szeretet viszi előre**

és váltja meg. Ahogy azt az ennek szellemében cselekvő Ugron Alapítvány létrehozói és munkatársai vallják.